

28 december 2025.

Lieve allemaal,

Deze kerst is anders.

Stiller misschien.

Met een gemis dat voelbaar is, nog vóórdát we het benoemen.

We missen (O)ma Corry

Een vrouw die niet per se het hoogste woord had,
maar wel altijd het verbindende.

Die wist waar iedereen zat aan tafel — letterlijk én figuurlijk.

Die de lijm was tussen generaties, tussen verhalen, tussen mensen.

En dit is de eerste kerst...

de eerste oud-en-nieuwperiode...

zonder haar.

Dat doet iets met ons.

Met hoe we binnenkomen.

Met hoe we om ons heen kijken.

Met hoe we zoeken naar dingen die altijd vanzelfsprekend waren.

Want gemis zit niet alleen in grote woorden.

Het zit in kleine, alledaagse vragen.

Waar liggen eigenlijk de kerstspullen?

Hoe deden we dit ook alweer?

En misschien nog wel meer:

in het thuiskomen...

en voelen dat degene die je leven lang “thuis” was, er niet meer is.

Vooraf voor opa Pot.

Echtgenoot.

Vader.

Opa.

Een man die dit jaar een bijzondere reis maakte — naar Suriname.

Een reis vol betekenis, herinnering en geschiedenis.

Maar die ook liet zien hoe rauw gemis kan zijn,

juist als je nieuwe plekken ziet
en je levenspartner daar niet naast je loopt.

En toch
en dit is belangrijk
is dit jaar niet alleen een jaar van verlies geweest.
Het was een bewogen jaar voor iedereen,
ieder op zijn of haar eigen manier.

Met momenten van eenzaamheid, ja.
Maar ook met momenten van warmte.
Van samen zijn.
Van merken: *ik sta hier niet alleen.*

En laat dat vandaag gezegd zijn — hardop:
Je bent omringd.
Door ons hieraan tafel.
En door zovelen die hier vandaag niet fysiek zijn,
maar wel aanwezig in gedachten, herinneringen en liefde.

Het is niet slecht
het is zelfs nodig
om soms in liefde achterom te kijken.
Om te koesteren wat was.
Om te erkennen wat gemist wordt.

Maar Corry leerde ons ook iets anders:
dat je altijd óók vooruit mag kijken.

Naar wat komt.
Naar de jaarwisseling.
Naar nieuwe herinneringen.
Naar de Oudjaarsloterij 😊
want hoop mag ook speels zijn.

Naar je komende verjaardag...
en ja, we zijn benieuwd:
wat wil je eigenlijk dit jaar? 😊

En dan zijn er de broers.

Eskild,

Bjørn,

Hun gezinnen

Verbonden door bloed, door geschiedenis,
maar vooral door het besef dat je samen sterker staat
dan ieder afzonderlijk.

Deze dagen

van reflectie, van terugkijken
geven ons ook de kans vooruit te dromen.

2026 ligt nog open.

Onbeschreven.

We weten niet precies wat er op ons afkomt.

Maar misschien is dat wel precies het punt.

Want we hebben iets dat ons draagt.

Iets wat Corry ons heeft bijgebracht:

vertrouwen op innerlijke kracht.

Op zachtheid.

Op aandacht voor elkaar.

Op blijven verbinden — juist als het schuurt.

Dus laten we deze kerst niet alleen vieren *ondanks* het gemis,
maar met het gemis.

Als teken dat er liefde was.

En nog steeds is.

En laten we elkaar vasthouden
aan tafel, in gesprekken, in stilte.

Want dat is misschien wel het grootste cadeau
dat we elkaar vandaag kunnen geven.

Dank jullie wel.

Korte noot, dank Anita voor het onvermoeibaar vastleggen van alle
gezamenlijke gezins -en familie momenten,

Want het adagium blijft staat het niet op de foto, dan vervaagt het in je herinneringen toe het niet meer is gebeurd.,